

POSTANOWIENIE

12 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 12 września 2024 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi P. L. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie
z 10 lipca 2018 r., IV Ca 311/18 (IV WSC 16/23),
wydanego w sprawie z powództwa P. L.
przeciwko M. L., R. P.
o przywrócenie naruszonego posiadania,

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanych tytułem kosztów postępowania skargowego 240 (dwieście czterdzieści) złotych.**

M.L.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z 10 lipca 2018 r. powoda P. L.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Orzeczenie niezgodne z prawem, to orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie

wymaga głębszej analizy prawniczej. Niezgoda z prawem rodząca odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa musi zatem mieć charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 28 lutego 2018 r., II CNP 21/17, postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2022 r., I CNP 8/22).

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jako środek procesowy o szczególnym charakterze musi spełniać wszystkie wymagania konstrukcyjne, a uchybienia w zakresie jej niezbędnych elementów nie mogą być usunięte na zasadach przewidzianych dla wymagań formalnych skargi jako pisma procesowego, które wymienia art. 424⁵ § 2 k.p.c. Brak każdego z tych elementów stanowi wystarczającą i samodzielną podstawę odrzucenia skargi jako niedopuszczalnej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, postanowienie Sądu Najwyższego z 21 czerwca 2023 r., I CNP 184/22).

Skarga złożona przez powoda od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z 10 lipca 2018 r. nie czyni zadość wymaganiu uprawdopodobnienia, że przez wydanie zaskarżonego wyroku doszło do wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). W świetle utrwalonego orzecznictwa konieczne jest w tej mierze przeprowadzenie odrębnego wywodu przekonującego, że szkoda powstała, określającego jej rozmiar i czas powstania oraz postać i związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem. Skarżący powinien przytoczyć wszelkie znane mu fakty dotyczące tych okoliczności, pozwalające na ocenę prawdopodobieństwa powstania szkody i koniecznego związku przyczynowego. Powinien także powołać dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16, z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 141, z 5 października 2017 r., II CNP 20/17, z 28 listopada 2017 r., III CNP 19/17, z 22 marca 2024 r., I CNP 25/23).

Jak ponadto konsekwentnie podnosi się w judykaturze, twierdzenie strony, że na skutek oddalenia powództwa doznała szkody w wysokości odpowiadającej dochodzonemu świadczeniu, nie czyni zadość wymaganiu uprawdopodobnienia, o którym mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Nieuwzględnienie powództwa nie może być ponadto zestawiane na równi z wyrządzeniem szkody, której rozmiary odpowiadałyby wartości dochodzonego przez powoda roszczenia (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 listopada 2007 r., III BP 7/07, OSNP 2009, nr 1 - 2, poz. 11, z 22 maja 2009 r., IV CNP 32/09, z 18 listopada 2014 r., IV CNP 33/14, z 25 sierpnia 2015 r., II CNP 15/15, z 14 kwietnia 2016 r., III CNP 2/16, z 4 września 2017 r., IV CNP 2/17 i z 3 sierpnia 2018 r., IV CNP 18/18). W okolicznościach sprawy skarżący ograniczył się do stwierdzenia, że poniósł szkodę wskutek wydania zaskarżonego wyroku w wysokości 100.000 zł poprzez utratę posiadania lokalu mieszkalnego położonego w W. przy ul. [...]. Ponadto wskazał, że „oczywistym jest, że między wydaniem wyroku przez Sąd II instancji, a poniesioną przez powoda szkodą występuje adekwatny związek przyczynowy z uwag na fakt, że szkoda ta zaistniała na skutek wyroku Sądu II instancji.” Taka argumentacja nie jest wystarczająca do uznania, że wypełnił on obowiązek z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Należy zatem przyjąć, że skarga powoda dotknięta jest nieusuwalnym brakiem w zakresie istotnego elementu konstrukcyjnego określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów niniejsza skarga, która nie spełnia konstrukcyjnych wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ k.p.c. O kosztach postępowania skargowego rozstrzygnięto na podstawie art. 98 k.p.c.

[SOP]

[ał]

